

[Ministeren for offentlige arbejder.]

om, og for at der ikke skal være nogen som helst misforståelse — gentage, hvad jeg har sagt i udvalget, at jeg tager ombudsmandens beretning til efterretning og beklager, at genparten af skrivelsen af 25. januar 1957 til tidligere rutebilejer Gran Jacobsen ikke var fremsendt til landsnævnet. Men jeg vil også gerne have lov til at sige, at når sagen har udviklet sig på den måde, som sket er, er det ikke, fordi jeg eller statsbanernes ledelse har ønsket at skjule noget i denne sag.

Jeg vil gerne erindre det høje tings medlemmer om, at jeg på en forespørgsel af det ærede medlem hr. Carsten Raft under finanslovbehandlingen i 1957 redegjorde for denne sag. Jeg forklarede de vilkår, hvorunder statsbanerne havde overtaget de gule rutebiler, og gjorde opmærksom på, at man var indgået på at betale rutebilejer Gran Jacobsen en årlig sum på 18 000 kr., så længe han lever. Det er altså ikke, fordi vi fra administrationens eller ministeriets side har villet skjule noget over for det høje ting.

Når tingene har udviklet sig så uheldigt under behandlingen hos ombudsmanden, at skrivelsen af 25. januar ikke blev fremsendt, skyldes det efter de oplysninger, jeg er i besiddelse af, ikke, at generaldirektoratet for statsbanerne ville skjule noget for landsnævnet, men statsbanernes praksis, at man med hensyn til personforhold inden for statsbanerne ikke brugte at fremsende skrivelser. Man er nu bagefter blevet klar over, at landsnævnet har tillagt denne skrivelse til rutebilejer Gran Jacobsen en vis betydning i bedømmelsen af sagen, da spørgsmålet om, hvorvidt man skulle give koncessionen, var til endelig behandling; og når man nu er blevet gjort bekendt dermed, må det selvfølgelig beklages, at skrivelsen ikke forelå. Men jeg vil dog gerne gøre det ærede medlem hr. Vagn Bro opmærksom på, at det af ombudsmandens beretning om denne sag meget tydeligt fremgår, at den samtale, som formanden for landsnævnet, kontorchef Bang Christensen, har haft med rutebilchefen om dette spørgsmål, godt kan misforstås med hensyn til, hvor langt man skulle gå med det åremål, hr. Jacobsen skulle stå i statsbanernes tjeneste, og

spørgsmålet er altså, om det skal være 14 eller 8 år. Det kan man selvfølgelig altid diskutere, men kendsgerningen er, at havde statsbanerne været klar over, at landsnævnet tillagde denne skrivelse så stor betydning, var den selvfølgelig blevet fremsendt. Det er jo også baggrunden for det, som generaldirektør Skov har erklæret i landsnævnets sidste møde: at man i fremtiden vil fremsende også den slags skrivelser til landsnævnet, hvor der er tale om koncessionsansøgninger.

Jeg vil også gerne sige, at spørgsmålet om goodwill eller ikke goodwill ikke er så ligetil. En ting ligger fast: at der ikke i loven om disse forhold er fastsat noget forbud mod vederlag for goodwill. Der er altså, hvis man holder sig inden for lovens grænser, i og for sig adgang til at yde vederlag for goodwill, men statsbanerne har ikke efter deres opfattelse i sagen om de gule rutebiler ydet et sådant. De har villet sikre sig et vist medarbejderskab fra den tidligere ejer og ment, at det var rimeligt, at man affandt sig på den måde, som tilfældet var, da man overtog rutebilerne, og så kan man til dommedag diskutere, om det skal betragtes som goodwill eller ikke goodwill. Jeg hørte godt, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde, at han ikke var bange for at erkende, at det var maskeret goodwill, men statsbanerne har ikke følt det som nogen goodwill; de har ment, det var en rimelig ordning at træffe for at få den bedst mulige service på de linjer, det drejer sig om.

Det afgørende for mig i denne sag er imidlertid, når vi taler om goodwill, ikke ombudsmandens beretning, i hvert fald ikke isoleret. Det afgørende er det, som skete i udvalget vedrørende statsrevisorernes betænkning i marts 1957, da man behandlede spørgsmålet om ruten Hillerød-Roskilde. Et flertal i folketinget tilsluttede sig den 22. marts 1957 en kritik af det, der var sket ved overtagelsen af ruten Hillerød-Roskilde, og jeg mener, det er den dato, man må sætte som skillelinjen mellem det, der er foregået tidligere, og det, der skal foregå i fremtiden. Den 22. marts 1957 havde landsnævnet behandlet sagen om de gule rutebiler. Statsbanerne, ministeriet og jeg som minister kunne ikke i januar 1957 være kendt med stillingen